

som skulde vise, at han ingenlunde var overfladisk. Jeg maa sige, at det ærede Medlem Hr. Zahle har ikke refereret mig rigtigt, for jeg har ikke udtalt noget som helst om hans almindelige Overfladiskhed eller Mangel paa Overfladiskhed. Jeg har kun om den Ordførelse, det ærede Medlem holdt her, gjort den rigtige Bemærkning, at den kunde være holdt, uden at det ærede Medlem Hr. Zahle havde læst en eneste af de mange Paragraffer, der staar i det foreliggende Lovforslag, idet den indskrænkede sig til en Opriskning af Højesteretsdomme fra Provisoricaarene og en Indgaaen paa det almindelige Spørgsmaal om Indskrænkning i Pressens Adgang til at referere Retssager. Men jeg vil gerne for Tydeligheds Skyld sige til det ærede Medlem Hr. Zahle, at jeg har aldeles ikke beskyldt ham for at være overfladisk. (Zahle: Det er mig for Resten ganske ligegyldigt). Det er maaske ganske ligegyldigt, men saa havde det ærede Medlem Hr. Zahle ikke behøvet at staa op og sige, at jeg havde gjort ham Uret. Jeg vil nødig gøre selv det ærede Medlem Hr. Zahle Uret.

Saa udtalte det ærede Medlem Hr. Zahle, at jeg ved mine Udtalelser gik ud paa at faa Rigsdagens Anseelse i Befolkningen nedsat. Det forekommer mig ogsaa at være en meget mærkelig Bemærkning fra det ærede Medlem Hr. Zahle. Rigsdagens Anseelse ude i Befolkningen beror saamænd paa Rigsdagen selv, paa Rigsdagens egne Forhandlinger og Handlinger. Ude i Befolkningen vil der danne sig den Vurdering af Rigsdagen, som Rigsdagen ved sit Arbejde gør sig fortjent til, og jeg vil have Lov til at sige, at demagogiske Taler som den, det ærede Medlem Hr. Zahle holdt her, første Gang han havde Ordet i denne Sag, tjener efter min Mening ikke til at hæve Rigsdagens Anseelse, og det gør heller ikke det Standpunkt, det ærede Medlem Hr. Zahle her i saa høj Grad er gaaet i Brechen for, at Rigsdagen skulde være suveræn paa den Maade, at den kunde sætte sig ud over Grundloven og ved en Lov krænke de grundlovsmæssige Rettigheder, som tilkommer Borgerne i dette Land, uden at Domstolene under en Retssag kunde tilsidesætte en saadan Lov. Det er et ganske forkert Standpunkt, det ærede Medlem Hr. Zahle her har indtaget. Det er jo ogsaa nylig her fra denne Plads blevet dokumenteret, at af den Maade, hvorpaa det ærede Medlem Hr. Zahle som Minister optraadte under Lenslovens Behandling, fik man aldeles ikke det Indtryk, at det ærede Medlem Hr. Zahle mente, det var ganske forkert, at

Højesteret tog det Standpunkt, som den har indtaget nu.

Det ærede Medlem Hr. Zahle har denne Gang øjensynlig gjort sig megen Umage for at begrunde sit Standpunkt, og vi fik et fyldigt Referat af Forhandlingerne paa den grundlovgivende Rigsforsamling. Det var meget interessant, men ikke afgørende — det mente det ærede Medlem vel heller ikke selv, det var — for den Sag, da disse Forhandlinger jo endte med, at der ikke kom nogen Bestemmelse ind i Grundloven om dette Forhold, saaledes at den grundlovgivende Myndighed altsaa ikke traf nogen Beslutning om denne Sag.

Det ærede Medlem henviste endvidere til, at man ikke kunde lægge megen Vægt paa, at man for andre Landes Vedkommende har tillagt Domstolene en Prøvelsesret. Det ærede Medlem sagde blandt andet, at i Nordamerika skyldtes denne jo kun det særlige Forhold, at Nordamerikas forenede Stater var en Forbundsstat. Derfor havde man truffet denne Bestemmelse om, at Domstolene kunde overvaage Forfatningen. Det er muligt, at dette har haft nogen Betydning, da man traf denne Bestemmelse, men det er ganske sikkert ikke den eneste Grund. Ogsaa Hensynet til de enkelte Borgere og til Beskyttelsen af de grundlovsmæssige Rettigheder, der var tilsikret dem ved den frie Forfatning, har sikkert i høj Grad gjort sig gældende. Det har, som tidligere paavist, haft i høj Grad praktisk Betydning i Amerika, at man har haft denne Bestemmelse, idet Domstolene Gang paa Gang — i Mod sætning til herhjemme, hvor det aldrig er sket — har tilsidesat en Lov som grundlovsstridig. Med Hensyn til Tyskland er Forholdet dette, at ved Forhandlingen om den tyske Forfatning i 1919 blev ganske vist et Forslag om at indrette en særlig Domstol for saadanne Sager forkastet, men den almindelige Mening gaar, som det ærede Medlem Hr. Heilesen oplyste, ogsaa i Tyskland i den Retning, at det er Domstolene, der maa have Prøvelsesretten.

Det ærede Medlem Hr. Zahle opkastede et mere interessant og mere afgørende Spørgsmaal i denne Sag, nemlig dette: hvem er den sagligt bedst kvalificerede Institution til at bedømme, om en Lov er grundlovsstridig eller ikke? Er det Rigsdagen eller Domstolene, i sidste Instans Højesteret? Paa dette Punkt synes jeg ikke, at det ærede Medlem førte noget som helst Bevis. Han henviste til, at Dommernes Uddannelse — saaledes som det er kommet frem i denne Sag — ikke altid har været saa alsidig, som den burde være, og han mente, at der derfor